

NORWEGIAN A2 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NORVÉGIEN A2 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NORUEGO A2 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)
Mardi 3 mai 2005 (matin)
Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Section A consists of two passages for comparative commentary.
- Section B consists of two passages for comparative commentary.
- Choose either Section A or Section B. Write one comparative commentary.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Choisissez ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- La section A comporte deux passages à commenter.
- La section B comporte deux passages à commenter.
- Choisissez soit la section A, soit la section B. Écrivez un commentaire comparatif.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- En la Sección A hay dos fragmentos para comentar.
- En la Sección B hay dos fragmentos para comentar.
- Elija la Sección A o la Sección B. Escriba un comentario comparativo.

NORWEGIAN A2 – BOKMÅL VERSION
NORVÉGIEN A2 – VERSION EN BOKMÅL
NORUEGO A2 – VERSIÓN EN BOKMÅL

Velg **enten** del A eller del B.

DEL A

Analysér og sammenlign de følgende to tekster:

Diskuter likheter og forskjeller mellom tekstene og deres tema(er). Inkluder kommentarer til måten forfatterne bruker elementer som struktur, stemning, bilder og andre stilistiske virkemidler for å få fram sitt budskap.

Tekst 1 (a)

Kjære Død

- ta meg varsomt når du kommer, plukk meg som en liten blomst. Lei meg ut av døren, utover markene og ned til den dype, mørke hulen din. Sett meg i en av krukkene der nede, på en av de lange hyllene, gjerne ved siden av mor og far, og de gamle vennene mine, som også har forlatt husene sine nå, og skoene og frakkene og kaffekoppene - og søkt bolig nede i dypet hos deg. Vær
- 5 snill: gi meg en aldri så liten rørkikkert slik at jeg kan kikke opp på verden med den av og til - jeg vil så gjerne se om det er fart på kålen og om fuglene fremdeles kan fly.
- Ta meg vakkert, Død - pust mildt på øynene mine, smil det lange, skakke smilet ditt. Jeg følger deg ut i mørket, ut i nattens siste måneskinn - forbi kålen og robåten nede på vika. Jeg vil gjerne stanse et lite øyeblikk og kanskje si: Der nede ligger robåten min, Død. Den har jeg rodd mye i,
- 10 og så har jeg fisket mange fisk. Godt, Arild, sier Død. Nå skal du ikke ro mer. Nå skal fiskene få fred for dine kroker. Men du har kanskje en robåt der nede, Død? Vil jeg si. Tja. Sier Død og smiler det lange, skakke smilet sitt.
- Ta meg mykt, Død - løft meg som en liten fugl noen løfter fra sitt myke rede. La meg få si adjø til tøflene før jeg går, til skrivemaskinen og paraplyen i stativet, til sykkelen utenfor og sauene som
- 15 sover i gresset. Du kommer kanskje fredag (en fredag passer bra) - jeg hører skrittene dine tasse utenfor, og klokken som tikker ut sine harde slag. Du står der ute, høy og mørk - mens smilet ditt stadig er det samme: mykt og hemmelig skakt. Så bøyer du deg verdig og sier: Din tid er forbi, Arild. Denne vei.
- Så går vi sammen ut i mørket, ut i den kalde desembernatten mens nordlyset trekker blekhvite
- 20 lakenstrimler over himmelen, og et noe fortumlet liv er forbi...

Arild Nyquist *Kjære Død* fra Kollvikabrev, 1978

Tekst 1 (b)**Et rom står avlåst**

Jeg lengter etter deg.
Et rom står avlåst i kroppen min.
Alle tingene dine fins der og avtrykkene
av det korte livet ditt, flyktige

5 som skygger på snøen i måneskinnet.
Nøkkelen har jeg og går inn
med sekunders mellomrom. Jeg tar på alt
og taler uten ord med tomheten,
en kronisk lytter.

10 Jeg lengter etter deg
også fordi du var likest meg. Uten deg
går jeg alene med vranglynnnet mitt.
Alt som var fint i meg og nå falmer
bar du som en tidlig sommerdag, et flott
15 langtidsvarsel. Også lavtrykkene mine
lengst vest i deg kunne hope seg opp.
Av og til
kolliderte vi og værlagene våre. Skybrudd
og solgangsbris tørnet sammen. Men oftest
20 hang dagene våre som enige
søskenperler på kjedet.

Lengter etter deg.
Hverken vær eller dager løper mer.
Og tomheten svarer aldri.

Kolbein Falkeid *Et rom står avlåst* fra *En annen sol*, 1989

DEL B

Analysér og sammenlign de følgende to tekster.

Diskuter likheter og forskjeller mellom tekstene og deres tema(er). Inkluder kommentarer til måten forfatterne bruker elementer som struktur, stemning, bilder og andre stilistiske virkemidler for å få fram sitt budskap.

Tekst 2 (a)**Gourmet på soverommet**

I år er det ti år siden Bent Stiansen vant VM i kokking, og neste år kan han og kona Annette feire Statholdergaardens tiårsjubileum - med god samvittighet.

Stattholdergården oppført 1640 for myntmester Grüner. Stattholdergeneral Ulrik Fredrik Gyldenløve bodde her 1680-99, leste Robinson på skiltet i Rådshusgata da Fredag¹ kom.

5 Spisevennene ble tatt smilende imot, ført gjennom stuene med de vakre stukkaturene og lysekronene, og fikk anvist plass i soverommet til Tordenskiold. De satte seg ned og skålte etter kort tid i to glass champagne. Begge ble sittende og se opp i taket, og Robinson kunne fortelle at det var kjøpmann Mathias Calmeyer som for 220 år siden leide inn tyske stukkaturmestre² for å lage de praktfulle stukkaturene.

10 **Menyen var like imponerende** som taket. Etter at Robinson hadde bestemt seg for en fireretter fra dagens meny (kr. 785) og Fredag hadde bestilt rosmaringlassert rypebryst (kr. 185) til forret, kom det surdeigsbrød og en tallerken med tre appetittvekkere på bordet. Kyllingleverpuré med trøffel, potetsuppe med friske urter og kalv var en pirrende start - og forrettene ble en deilig fortsettelse. Robinson fikk nøttebakt fjell-ørret og perfekt grillet kamskjell som smeltet på tunga, anrettet med

15 artisjokker, kantareller og ruccolasalat. - Dette er harmoni! Smørsaus med ørretrogn løfter kamskjellet og fisken - vinen løfter maten, smattet Robinson og tok en sipp fra glasset. De hadde begge fått anbefalt et glass Sancerre, Le Chêne Marchand 2000. L. Crochet (kr. 115 pr. glass) til forrettene.

Tordenskiold skottet nesten litt misunnelig ned fra bildet på veggen i soverommet, og Robinson smilte fornøyd tilbake. Lettristet gjørs, som er en ferskvannsfisk, ble servert på en seng av sautert spinat, garnert med tomatchutney og jordskokkpuré. Fredag var også misunnelig, men fikk smake, og mente at også her var sausen og vinen, et glass Hautes Côtes de Beaune, Champs Perdrix 2001, Domaine B. Guillaume med på å løfte retten i en harmonisk smaksspiral. Den samme vinen (kr, 115 pr. glass) ble følge til Fredags sprøstekte havabbor (kr. 340). - Jeg har ikke noe å utsette på

25 dette, strålte Fredag. - Havabboren er passe sprøstekt, blomkålkremen er mild og fin, og paprika- og parmesankompott er en frisk og spennende smak til fisken. - Dette er nok den beste reinsdyrfileten jeg noensinne har smakt, stemte spisevennen i. Solbær-sjyen er deilig frisk til den fine viltsmaken, og vinen er et fantastisk følge, sa Robinson, som hadde fått Amarone della Valpolicella, Il Bosco, 1997, Cesari I glasset. Vinmenyen (kr. 575) var et lettvin og vellykket valg.

- 30 **Kveldens kunnskaprike** og hyggelige servitør insisterte på at Fredag måtte ha vin som følge til multe- og sjokoladesuffleen (kr. 160). Tre glass vin kom på bordet - og to av dem var på huset! Fredag valgte en Tokaji Aszu 1995 til den varme suffleen som kom med lakkasaus. - Jeg vet ikke hva lakka er for noe, men det smaker nydelig, stønnet fredag. På tross av vanskelige navn i menyen holder Statholdergaarden et meget høyt nivå uten å snobbe. - Det er deilig å se at de tar
- 35 gjestene på alvor. Stian, Anette og resten av staben kan trygt feire ti år med brask og bram. Det fortjener de! kom det samstemt fra Robinson og Fredag på vei ut i høstnatta.

Fra Dagbladets matspalte, Fredag 01.12.03

¹ Robinson og Fredag: matjournalister i Dagbladet.

² stukkatur: takdekorasjoner i gips

Tekst 2 (b)

Forfatteren har invitert med en kvinne (hans drømmekvinne?) til en gourmetrestaurant.

- Først fikk vi en liten appetittvekker. De ga oss hvert vårt fingerbøl med karamelisert vaktelbryst dyppet i citrusskum, Siri kastet et blikk på fingerbølet, så var det tomt. Deretter ventet vi enda en stund på forretten. Hun hadde bestilt Gorgonzolamarinert ishavsrøye på en seng av sautert baltisk strandløk, de seks lavendeldraperte dvergøstersene fra det indiske hav var mine. Men jeg hadde ikke mer enn fått sprutet sitronsaft på den første lille østersen før jeg rett og slett skjøv hele fatet over til henne. Hun så på dem med en sånn uforstilt glupskhet, som et godtesykt barn, at jeg ikke hadde hjerte til å beholde østersen selv. Hux, flux, som svenskene sier, så var de også forsvunnet i munnen hennes, mellom leppene som så ut som de var skapt til å kysse og bli kysset. Hun forsøkte å smile, hun var tapper: - Østers er godt, men de metter jo ikke, akkurat, sa hun.
- Da hovedretten kom, begynte hun å gråte. Hun hadde vel satset alt på den, da. Hun hadde vel bitt tennene sammen og kjent hvordan den lille flekken med vaktelbryst, den centimeter-store fileten av ishavsrøye og mine dvergøsters bare tirret, plaget, provoserte sulten hennes, hisset sulten hennes voldsomt opp til den var rasende farlig og uforutsigbar; men tenkt at alt skulle falle på plass når hovedretten kom. Hun hadde ikke evnen til å forestille seg at en restaurant kunne få stjerne i noens bok bare for å forulempe gjestene med dukkeposjoner, så hun satset på hovedretten. Og da hovedretten kom begynte hun å gråte. - Hva er dette for et sted, snufset hun. Hva er dette for et sted!? Hun viftet rasende bort to servitører som bød henne på lommetørklær mot tårene som dryppet ned på den mangobraserte indre-fileten av spansk kamptyr med hvit trøffelkompott og rosa pomes duchesse, alt sammen på størrelse med en middels oliven. Siri så på meg og jeg kunne se hvordan raseri og oppgitthet slåss om hovedrollen et sted langt der inne. Så glefset hun i seg maten.
- Kanskje vi kan gå, ba hun. Jeg kastet et vemodig blikk på mitt rødvin- og rødvetfriserste ryggstykke av torskefilet, svøpt i muskathonning med en vindruesorbet ved siden og skjøv tallerkenen over til henne. Hun hev seg over stasen og jeg ba om regningen.
- Vi sto utenfor restauranten, hun og jeg, og jeg var nokså ille til mote fordi jeg vel tenkte at jeg ikke kom til å få flere sjanser, at denne kvinnen var på vei ut av livet mitt før jeg hadde fått mulighet til å få henne til å feste seg. Feste seg til meg, feste seg til livet mitt. Det var en regnvåt byaften og det skinte fra de våte gatene og de fargete lysene og det var ganske vakkert og ganske verdiløst helt til jeg kjente at Siri tok hånden min. Jeg snudde meg mot henne. - Tror du vi kan gå på et sted hvor jeg kan få meg en pølse, sa hun og plutselig kysset vi hverandre helt til det sluttet å regne.

Utdrag fra *I fjor sommer*, roman av Niels Fredrik Dahl, Oktober forlag 2003

NORWEGIAN A2 – NYNORSK VERSION
NORVÉGIEN A2 – VERSION EN NYNORSK
NORUEGO A2 – VERSIÓN EN NYNORSK

Vel *anten* del A *eller* del B.

DEL A

Analysér og samanlikn dei to fylgjande tekstane.

Diskuter likskapar og skilnader mellom tekstane og temaet deira. Ta med kommentarar til måten forfattarane brukar element som struktur, stemning, bilete og andre stilistiske virkemiddel for å få fram budskapen sin.

Tekst 1 (a)

Kjære Død

- ta meg varsomt når du kommer, plukk meg som en liten blomst. Lei meg ut av døren, utover markene og ned til den dype, mørke hulen din. Sett meg i en av krukkene der nede, på en av de lange hyllene, gjerne ved siden av mor og far, og de gamle vennene mine, som også har forlatt husene sine nå, og skoene og frakkene og kaffekoppene - og søkt bolig nede i dypet hos deg. Vær snill: gi meg en aldri så liten rørkikkert slik at jeg kan kikke opp på verden med den av og til - jeg vil så gjerne se om det er fart på kålen og om fuglene fremdeles kan fly.
- 5 Ta meg vakkert, Død - pust mildt på øynene mine, smil det lange, skakke smilet ditt. Jeg følger deg ut i mørket, ut i nattens siste måneskinn - forbi kålen og robåten nede på vika. Jeg vil gjerne stanse et lite øyeblikk og kanskje si: Der nede ligger robåten min, Død. Den har jeg rodd mye i, og så har jeg fisket mange fisk. Godt, Arild, sier Død. Nå skal du ikke ro mer. Nå skal fiskene få fred for dine kroker. Men du har kanskje en robåt der nede, Død? Vil jeg si. Tja. Sier Død og smiler det lange, skakke smilet sitt.
- 10 Ta meg mykt, Død - løft meg som en liten fugl noen løfter fra sitt myke rede. La meg få si adjø til tøflene før jeg går, til skrivemaskinen og paraplyen i stativet, til sykkelstellet utenfor og sauene som sover i gresset. Du kommer kanskje fredag (en fredag passer bra) - jeg hører skrittene dine tasse utenfor, og klokken som tikker ut sine harde slag. Du står der ute, høy og mørk - mens smilet ditt stadig er det samme: mykt og hemmelig skakt. Så bøyer du deg verdig og sier: Din tid er forbi, Arild. Denne vei.
- 15 Så går vi sammen ut i mørket, ut i den kalde desembernatten mens nordlyset trekker blekhvite lakenstrimler over himmelen, og et noe fortumlet liv er forbi...
- 20

Arild Nyquist *Kjære Død* frå Kollvikabrev, 1978

Tekst 1 (b)**Et rom står avlåst**

Jeg lengter etter deg.
Et rom står avlåst i kroppen min.
Alle tingene dine fins der og avtrykkene
av det korte livet ditt, flyktige
5 som skygger på snøen i måneskinnet.
Nøkkelen har jeg og går inn
med sekunders mellomrom. Jeg tar på alt
og taler uten ord med tomheten,
en kronisk lytter.

10 Jeg lengter etter deg
også fordi du var likest meg. Uten deg
går jeg alene med vranglynnet mitt.
Alt som var fint i meg og nå falmer
bar du som en tidlig sommerdag, et flott
15 langtidsvarsel. Også lavtrykkene mine
lengst vest i deg kunne hope seg opp.
Av og til
kolliderte vi og værlagene våre. Skybrudd
og solgangsbris tørnet sammen. Men oftest
20 hang dagene våre som enige
søskenperler på kjedet.

Lengter etter deg.
Hverken vær eller dager løper mer.
Og tomheten svarer aldri.

Kolbein Falkeid *Et rom står avlåst* frå *En annen sol*, 1989

DEL B

Analysér og samanlikn dei to fylgjande tekstane.

Diskuter likskapar og skilnader mellom tekstane og temaet deira. Ta med kommentarar til måten forfattarane brukar element som struktur, stemning, bilete og andre stilistiske virkemiddel for å få fram budskapen sin.

Tekst 2 (a)**Gourmet på soverommet**

I år er det ti år siden Bent Stiansen vant VM i kokking, og neste år kan han og kona Annette feire Statholdergaardens tiårsjubileum - med god samvittighet.

Stattholdergården oppført 1640 for myntmester Grüner. Stattholdergeneral Ulrik Fredrik Gyldenløve bodde her 1680-99, leste Robinson på skiltet i Rådshusgata da Fredag¹ kom.

5 Spisevennene ble tatt smilende imot, ført gjennom stuene med de vakre stukkaturene og lysekronene, og fikk anvist plass i soverommet til Tordenskiold. De satte seg ned og skålte etter kort tid i to glass champagne. Begge ble sittende og se opp i taket, og Robinson kunne fortelle at det var kjøpmann Mathias Calmeyer som for 220 år siden leide inn tyske stukkaturmestre² for å lage de praktfulle stukkaturene.

10 **Menyen var like imponerende** som taket. Etter at Robinson hadde bestemt seg for en fireretter fra dagens meny (kr. 785) og Fredag hadde bestilt rosmaringlassert rypebryst (kr. 185) til forret, kom det surdeigsbrød og en tallerken med tre appetittvekkere på bordet. Kyllingleverpuré med trøffel, potetsuppe med friske urter og kalv var en pirrende start - og forrettene ble en deilig fortsettelse. Robinson fikk nøttebakt fjell-ørret og perfekt grillet kamskjell som smeltet på tunga, anrettet med

15 artisjokker, kantareller og ruccolasalat. - Dette er harmoni! Smørsaus med ørretrogn løfter kamskjellet og fisken - vinen løfter maten, smattet Robinson og tok en sipp fra glasset. De hadde begge fått anbefalt et glass Sancerre, Le Chêne Marchand 2000. L. Crochet (kr. 115 pr. glass) til forrettene.

Tordenskiold skottet nesten litt misunnelig ned fra bildet på veggen i soverommet, og Robinson smilte fornøyd tilbake. Lettristet gjørs, som er en ferskvannsfisk, ble servert på en seng av sautert spinat, garnert med tomatchutney og jordskokkpuré. Fredag var også misunnelig, men fikk smake, og mente at også her var sausen og vinen, et glass Hautes Côtes de Beaune, Champs Perdrix 2001, Domaine B. Guillaume med på å løfte retten i en harmonisk smaksspiral. Den samme vinen (kr, 115 pr. glass) ble følge til Fredags sprøstekte havabbor (kr. 340). - Jeg har ikke noe å utsette på

25 dette, strålte Fredag. - Havabboren er passe sprøstekt, blomkålkremen er mild og fin, og paprika- og parmesankompott er en frisk og spennende smak til fisken. - Dette er nok den beste reinsdyrfileten jeg noensinne har smakt, stemte spisevennen i. Solbær-sjyen er deilig frisk til den fine viltsmaken, og vinen er et fantastisk følge, sa Robinson, som hadde fått Amarone della Valpolicella, Il Bosco, 1997, Cesari i glasset. Vinmenyen (kr. 575) var et lettvin og vellykket valg.

- 30 **Kveldens kunnskaprike** og hyggelige servitør insisterte på at Fredag måtte ha vin som følge til multe-og sjokoladesuffleen (kr. 160.) Tre glass vin kom på bordet - og to av dem var på huset! Fredag valgte en Tokaji Aszu 1995 til den varme suffleen somkom med lakkasaus. - Jeg vet ikke hva lakka er for noe, men det smaker nydelig, stønnet fredag. På tross av vanskelige navn i menyen holder Statholdergaarden et meget høyt nivå uten å snobbe. - Det er deilig å se at de tar gjestene på alvor. Stian, Anette og resten av staben kan trygt feire ti år med brask og bram. Det fortjener de! kom det samstemt fra Robinson og Fredag på vei ut i høstnatta.

Frå Dagbladets matspalte, Fredag 01.12.2003

¹ Robinson og Fredag: matjournalister i Dagbladet.

² stukkatur: takdekorasjoner i gips

Tekst 2 (b)

Forfatteren har invitert med ei kvinne (drømmekvinna hans?) til ein gourmetrestaurant.

- Først fikk vi en liten appetittvekker. De ga oss hvert vårt fingerbøl med karamelisert vaktelbryst dyppet i citrusskum, Siri kastet et blick på fingerbølet, så var det tomt. Deretter ventet vi enda en stund på forretten. Hun hadde bestilt Gorgonzolamarinert ishavsrøye på en seng av sautert baltisk strandløk, de seks lavendeldraperte dverg-østersene fra det indiske hav var mine. Men jeg hadde ikke mer enn fått sprutet sitronsaft på den første lille østersen før jeg rett og slett skjøv hele fatet over til henne. Hun så på dem med en sånn uforstilt glupskhet, som et godtesykt barn, at jeg ikke hadde hjerte til å beholde østersen selv. Hux, flux, som svenskene sier, så var de også forsvunnet i munnen hennes, mellom leppene som så ut som de var skapt til å kysse og bli kysset. Hun forsøkte å smile, hun var tapper: - Østers er godt, men de metter jo ikke, akkurat, sa hun.
- Da hovedretten kom, begynte hun å gråte. Hun hadde vel satset alt på den, da. Hun hadde vel bitt tennene sammen og kjent hvordan den lille flekken med vaktelbryst, den centimeter-store fileten av ishavsrøye og mine dvergøsters bare tirret, plaget, provoserte sulten hennes, hisset sulten hennes voldsomt opp til den var rasende farlig og uforutsigbar; men tenkt at alt skulle falle på plass når hovedretten kom. Hun hadde ikke evnen til å forestille seg at en restaurant kunne få stjerne i noens bok bare for å forulempe gjestene med dukkeposjoner, så hun satset på hovedretten. Og da hovedretten kom begynte hun å gråte. - Hva er dette for et sted, snufset hun. Hva er dette for et sted!? Hun viftet rasende bort to servitører som bød henne på lommetørklær mot tårene som dryppet ned på den mangobraserte indre-fileten av spansk kamptyr med hvit trøffelkompott og rosa pomes duchesse, alt sammen på størrelse med en middels oliven. Siri så på meg og jeg kunne se hvordan raseri og oppgitthet slåss om hovedrollen et sted langt der inne. Så glefset hun i seg maten.
- Kanskje vi kan gå, ba hun. Jeg kastet et vemodig blick på mitt rødvin- og rødvetfriserste ryggstykke av torskefilet, svøpt i muskathonning med en vindruesorbet ved siden og skjøv tallerkenen over til henne. Hun hev seg over stasen og jeg ba om regningen. Vi sto utenfor restauranten, hun og jeg, og jeg var nokså ille til mote fordi jeg vel tenkte at jeg ikke kom til å få flere sjanser, at denne kvinnen var på vei ut av livet mitt før jeg hadde fått mulighet til å få henne til å feste seg. Feste seg til meg, feste seg til livet mitt. Det var en regnvåt byaften og det skinte fra de våte gatene og de fargete lysene og det var ganske vakkert og ganske verdiløst helt til jeg kjente at Siri tok hånden min. Jeg snudde meg mot henne. - Tror du vi kan gå på et sted hvor jeg kan få meg en pølse, sa hun og plutselig kysset vi hverandre helt til det sluttet å regne.

Utdrag frå *I fjor sommer*, roman av Niels Fredrik Dahl, Oktober forlag 2003